

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: Mgr. T.P., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Vaňátkem, advokátem, se sídlem Národní 365/43, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.2.2015, č.j. KrÚ 664/2015/ODSH/12,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 16.9.2014, č.j. OSA/P-623/14-D/31, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 17.4.2014 v době okolo 16:55 hodin na ulici Jana Palacha u domu čp. 1317 v Pardubicích jako řidič motorového vozidla tov. zn. Toyota Corola Verso registrační značka „X“ nerespektoval zde umístěnou dopravní

značku B1 – zákaz vjezdu všech vozidel, kdy pokračoval dále v jízdě, tedy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, porušil povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona, konkrétně stanovenou ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je účastník provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se dopravními značkami. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále povinnost k náhradě nákladů řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Nejprve uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodl o přestupku v nepřítomnosti žalobce s tím, že ten se nedostavil na ústní jednání správního orgánu nařizené na termín 14.8.2014 bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, ač byl řádně předvolán. Žalobce však předložil správnímu orgánu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, kdy z důvodu nemoci – „*zánětu v krku*“ se nemohl dostavit k tomuto jednání. V žalobě pak žalobce uvedl svou polemiku s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, které se právě týkalo neuznání uvedené omluvy. Zánět v krku výkon kancelářského povolání objektivně znemožňuje, jedná se o naprosto běžný důvod pracovní neschopnosti kancelářských povolání, nedodržení klidu na lůžku zpravidla znamená zhoršení zdravotního stavu samotného pacienta, žalobce by musel použít prostředky hromadné dopravy. Dále poukázal na trestní zákoník, žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že na účasti žalobce na ústním jednání dne 14.8.2014 byl vyšší veřejný zájem než na setrvání žalobce na lůžku dle doporučení lékaře. Dále rozvíjel svou argumentaci rozsáhlým způsobem k pojmům „*nařízení*“ či „*doporučení*“ klidu na lůžku. Lékařská zpráva byla žalovanému zaslána v kopii společně s omluvou z jednání, v případě textu „*zánětlivé změny se subfebrilitami*“, jak je uvedeno v lékařské zprávě, obsahuje diagnózu. Po předání omluvy poštovnímu přepravci se formulář rozhodnutí o dočasné neschopnosti dostal mimo sféru dispozice žalobce a ten nemůže odpovídat za další osud zásilky, tj. zda nebude poškozena, či její obsah nebude ztracen. Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že omluva byla zaslána opožděně, uvedl skutkové okolnosti, týkající se opuštění pracoviště žalobce dne 11.8.2014, kdy si na pracovišti zanechal nabíječku mobilního telefonu, notebook a ještě téhož dne se pro nedostatek energie „*na baterce*“ deaktivoval mobilní telefon žalobce, následující den s akutními obtížemi žalobce navštívil lékaře a poté se již odebral do bydliště a zahájil léčbu dle doporučení, v bytě nedisponoval žádným funkčním telefonem či internetem, bezprostředně po odeznění nejvážnějších následků zánětu v krku a po ukončení lékařem stanovené doby klidu na lůžku žalobce zaslal žalovanému uvedenou omluvu, omluva byla včasná. Dále uvedl okolnosti týkající se jeho žádosti ze dne 21.7.2014, ta se netýkala „*této žaloby*“, jednalo se pouze o „*zdvořilou žádost*“, aby správní orgán I. stupně vyšel žalobci vstříc a v souvislosti s přípravou na dovolenou vyhověl žalobci ve vztahu k jeho požadavku na to, aby se jednání nekonalo. S omluvou se oba správní orgány vypořádaly arbitrárně, formalisticky. Diskreční oprávnění správního orgánu neopravňuje správní orgán k naprosté libovůli v rozhodování, jednalo se o extrémní přísnost, správní orgán měl pečlivě zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede, což mu ukládá trestní řád. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na své argumentaci uvedené v rozhodnutí o přestupku a v žalovaném rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného rovněž setrval na své argumentaci uvedené v žalobě.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Základní a jedinou stěžejní námitkou žalobce v žalobě bylo jeho tvrzení o nezákonnosti postupu správních orgánů v případě neuznání jeho omluvy z ústního jednání nařízeného a realizovaného dne 14.8.2014, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce, jako obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění /dále jen „zákon o přestupcích“/). Důvody proč toto jednání proběhlo bez účasti žalobce, přičemž jeho omluva z účasti na tomto jednání s doložením pracovní neschopnosti nebyla uznána za řádnou a včasnou, byla předmětem posouzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž i žalovaného. Proto bylo v dané věci podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou, která byla předmětem i odvolání, vypořádal správní orgán I. stupně a zejména pak žalovaný v žalovaném rozhodnutí, v němž se s touto námitkou žalovaný podrobně vypořádal. V prvé řadě je však nejprve třeba v souladu s obsahem správního spisu konstatovat rozhodné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně obdržel dne 23.4.2014 oznámení Policie České republiky, které se týkalo výše zmíněného přestupku s tím, že žalobce se spácháním přestupku na místě nesouhlasil, odmítl se k věci vyjádřit a tiskopis oznámení o přestupku podepsat, správní orgán I. stupně zahájil tedy řízení a nařídil ústní jednání na dne 14.8.2014, ke kterému předvolal žalobce jako obviněného a dva zasahující policisty. V předvolání k ústnímu jednání, které žalobce převzal dne 21.7.2014, je mimo jiné uvedeno následující poučení:

„Pro případ omluvy Vás poučujeme, že aby mohla být omluva přijata, musí být uplatněna včas (zpravidla ve chvíli, kdy se osoba o překážce, která ji brání zúčastnit se ústního jednání, dozví, nejpozději před začátkem ústního jednání), musí obsahovat konkrétní důležitý důvod (nestačí obecný odkaz na pracovní zaneprázdněnost, pobyt v zahraničí, či neurčitě zdravotní problémy) a musí být řádně doložena (např. listinami) tak, aby si správní orgán mohl ověřit její pravdivost. Je-li předkládána lékařská zpráva, je nutné, aby z ní vyplývala konkrétní diagnóza, či jiná objektivní skutečnost znemožňující osobní účast na ústním jednání, prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje (z důvodu lékařského tajemství nemá správní orgán možnost ověřit diagnózu apod. u lékaře, např. zlomený malíček může vést k pracovní neschopnosti, ale není důvodem, pro který by se obviněný nemohl v době povolených vycházek dostavit k ústnímu jednání). Lze upozornit, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky (až po posouzení její řádnosti a včasnosti) a pro ověření, zda omluva byla přijata, je možno využít shora uvedeného čísla.“

Na toto předvolání reagoval nejprve žalobce tak, že zaslal správnímu orgánu I. stupně žádost o dožádání provedení úkonu a žádost o změnu termínu ústního jednání, kdy provedení jeho výsledku u příslušného správního orgánu v Praze odůvodnil svými neúčelnými náklady, dále uvedl, že na den 15.8.2014 má zajištěn odjezd na rodinnou dovolenou do Chorvatska a tak mu tento termín nevyhovuje z důvodu přípravy na dovolenou, požádal tak o nový termín ústního jednání. Této žádosti správní orgán I. stupně nevyhověl a v dané věci proběhlo ústní jednání tak, jak bylo nařízeno, tedy 14.8.2014. Po provedeném ústním jednání až dne 19.8.2014 obdržel správní orgán od žalobce omluvu z ústního jednání, kde uvedl, že se nemohl účastnit z důvodu pracovní neschopnosti, z důvodu nemoci a nařízeného klidu na lůžku, tato omluva byla datována dnem 15.8.2014 a přiloženo k této omluvě bylo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti s datem vystavení 12.8.2014 a s datem ukončení pracovní

neschopnosti dne 15.8.2014 bez uvedení diagnózy. Právě s ohledem na výše citované poučení tuto omluvu správní orgán neuznal jako řádnou, když byl žalobce přímo poučen o tom, že nepostačuje odkaz na pracovní neschopnost, že z doložené kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není zřejmá diagnóza, žalobce tedy nedoložil, že mu konkrétní důvod bránil v účasti na ústním jednání. Rovněž prosté sdělení v textu písemnosti ze dne 15.8.2014, že měl nařízen klid na lůžku, bez jakéhokoliv doložení, nelze považovat za důvod, který by byl prokázán, tedy žalobce dle názoru správního orgánu I. stupně uvedeného v rozhodnutí o přestupku neprokázal, jaká nemoc či zdravotní indispozice mu bránila v účasti na ústním jednání, přestože na toto byl předem upozorněn. Zároveň vycházel z toho, že pouhé doložení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti jakožto řádného důvodu k neúčasti na ústním jednání nepostačuje, že z něj musí být dán důležitý důvod, který jeho neúčasti brání, odkázal na konstantní soudní judikaturu NSS (rozsudek NSS ze dne 25.1.2010, č.j. 2As 8/2009-95). Správní orgán I. stupně rovněž konstatoval, že lze mít důvodné pochybnosti i z hlediska včasnosti omluvy. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá, že žalobce byl práce neschopen ode dne 12.8.2014, správnímu orgánu však omluvu doručil až o 8 dní déle. S tímto závěrem správního orgánu I. stupně pak polemizoval žalobce v odvolání, přičemž obdobně uváděl to, co v žalobě.

Žalovaný vycházel z toho, že správní orgán I. stupně nejenže uvedenou omluvu neuznal jako řádnou, ale vyslovil pochybnosti o včasnosti dané omluvy, přičemž z toho lze „usoudit“, že správní orgán I. stupně nevyhodnotil omluvu ani jako včasnou. K tomu pak uvedl žalovaný další argumentaci, kdy s odkazem na konstantní soudní judikaturu uvedl, že za včasnou lze považovat takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání, a která současně správnímu orgánu došla nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením řízení přihlídnout. Výjimkou z tohoto postupu by byl pouze závažný důvod pro to, aby mohla být akceptována i omluva pozdější, za takové důvody lze považovat náhlé onemocnění – hospitalizaci, úraz, upoutání na lůžko apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009-66). V daném případě tomu tak nebylo, kdy žalobci byl pouze doporučen klid na lůžku, z dokladu o pracovní neschopnosti nevyplývá, že by žalobce byl upoután na lůžko, byl hospitalizován v nemocnici apod., žalobce nedoložil, že by mu v uplatnění včasné omluvy bránily vážné objektivní důvody, žalobce nedoložil své tvrzení o tom, že v domácích podmínkách nedisponuje potřebnou kancelářskou technikou, za nepravděpodobné považoval žalovaný to, že by žalobce jako advokát nedisponoval přinejmenším telefonem.

Se závěry správních orgánů se krajský soud zcela ztotožňuje.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze projednat věc jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu.

Z konstantní soudní judikatury NSS vyplývá, že omluvu z tohoto přestupkového jednání lze považovat jako náležitou nejen tehdy, kdy se obviněný neomluví předem, avšak omluva musí být učiněna bezodkladně (srov. rozsudek NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009-66) a obviněný ji musí odůvodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2006, č.j. 1As 19/2005-71). Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny 3 podmínky, tj. omluva musí být učiněna neodkladně, musí být uveden důležitý důvod znemožňující účast na jednání a takový tvrzený

důvod musí být doložen (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21.6.2013, č.j. 6As 25/2013-23). Krajský soud v této souvislosti zároveň nesouhlasí s argumentem žalobce uvedeným v závěru žaloby o zkoumání okolností svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede, který s odkazem na ust. § 2 odst. 5 trestního řádu žalobce v žalobě uvedl. Žalobce totiž jako obviněný nemůže bezdůvodně spoléhat na to, že správní orgán vyhodnotí jeho omluvu jako náležitou, naopak je na žalobce jako obviněném, aby si sám zajistil, zda správní orgán vyhodnotí jeho omluvu jako náležitou, tedy zda se jednání nařízené správním orgánem bude či nebude konat, přičemž *„pro posouzení náležitosti omluvy a důležitosti důvodu však zákon nestanoví žádná kritéria a společně všem důvodům nepřítomnosti je jen jejich řádné doložení (důkazní břemeno leží na osobě, která omluvu uplatňuje) tak, aby odůvodněnost byla správním orgánem přezkoumatelná“* (srov. rozsudek NSS ze dne 25.1.2010, č.j. 2As 8/2009-95), přičemž z toho rozsudku zároveň vyplývá, že omluvitelná absence nemusí být nutně spjata s pracovní neschopností, stejně jako pracovní neschopnost nemusí být vždy omluvitelným důvodem pro absenci při jednání. V daném případě však toto důkazní břemeno žalobce neunesl, přičemž zároveň ani jeho omluvu správně nepovažovaly správní orgány za včasnou. Z kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, kterou žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil, a která je založena ve správním spisu, není zřejmá diagnóza onemocnění, přičemž prosté sdělení v textu písemnosti ze dne 15.8.2014, že měl nařízen klid na lůžku, bez jakéhokoliv doložení, nelze považovat za důležitý důvod, který by žalobce prokázal. Správně tedy správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, jaká nemoc či zdravotní indispozice mu bránila v účasti na ústním jednání, přestože byl ve výše citovaném poučení zaslaném mu s předvoláním k ústnímu jednání seznámen s tím, že je-li předkládána lékařská zpráva, je nutné, aby z ní vyplývala konkrétní diagnóza či jiná objektivní skutečnost znemožňující osobní účast na jednání, když prostý doklad o pracovní neschopnosti nepostačuje. Žalobce v žalobě tvrdí, že *„nepředpokládal“*, že v lékařské zprávě byla uvedena diagnóza *„zánětlivé změny se subfebrilitami“*, a že po předání podání obsahující omluvu poštovnímu přepravci se tato dostala mimo sféru jeho dispozice a žalobce nemůže odpovídat za další osud zásilky, tj. zda nebude poškozena při poštovní přepravě, či její obsah nebude poztracen či jinak znehodnocen pracovníky orgánu I. stupně či jinou osobou. Takovým pochybnostem krajský soud nemohl přisvědčit, když ve správním spisu není založen žádný doklad s uvedením zmíněné diagnózy, z okolností případu nevyplývají žádné pochybnosti o práci zaměstnanců správního orgánu I. stupně, když z ničeho nevyplývá, proč tito by měli mít zájem na *„poztracení či jiném znehodnocení“* obsahu zásilky, kterou správní orgán I. stupně od žalobce obdržel. Pokud až k odvolání připojil žalobce vedle kopie části rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti též kopii výměnného listu – poukazu, v němž je uvedeno, že žalobci byl *„doporučen klid na lůžku“*, tak tím žalobce nedoložil, že tato část zásilky byla obsažena i v příloze k omluvě nařízeného ústního jednání, které obdržel správní orgán I. stupně až dne 19.8.2014. Avšak i kdyby tomu tak bylo, uvedené doporučení klidu na lůžku nic nespovídá o nutnosti upoutání žalobce na lůžko, neprokazuje, že by žalobce nebyl schopen pohybu, tedy že by se nemohl správnímu orgánu bezodkladně omluvit, že by charakter jeho onemocnění mu vůbec neumožňoval *„vstát z lůžka“* a buď se jednání zúčastnit, anebo ihned kontaktovat správní orgán elektronicky, telegraficky, faxem nebo telefonicky. Tvzení žalobce o tom, že nedisponoval ani telefonem, že se nemohl omluvit telefonicky, žalobce ničím nedokládá, přičemž důkazní břemeno k tomuto tvrzení nese právě žalobce, když správní orgán nebyl povinen ex officio zjišťovat a ověřovat obsah tohoto tvrzení o nemožnosti žalobce se účastnit jednání či se závčas omluvit. Je třeba zdůraznit, že *„ne každé onemocnění odůvodňující dočasnou pracovní neschopnost znamená automaticky nemožnost zúčastnit se soudního jednání“* (srov. rozsudek NSS ze dne 13.8.2015, č.j. 10As 251/2014-53). To samozřejmě platí i pro přestupkové jednání. Ani z předložených dokladů

nevyplývá, že by žalobcem tvrzená a dokládaná nemoc bránila žalobci schopnosti pohybu, tedy např. by z lékařské zprávy, kterou by však žalobce musel předložit správnímu orgánu včas, vyplývalo to, že zdravotní důvody by skutečně znemožňovaly žalobci účast na jednání, či že by vůbec nebyl schopen z hlediska závažnosti své nemoci učinit včasnou omluvu. Navíc žalobce byl v uvedeném poučení seznámen s tím, že k akceptaci omluvy automaticky nedochází, a že je třeba si to ověřit u správního orgánu I. stupně, což však žalobce neučinil (srov. rozsudek NSS ze dne 23.10.2013, č.j. 9As 6/2013-26). V dané věci lze aplikovat i konstantní soudní judikaturu z oblasti trestního řízení, podle které potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovněprávní účely. Potvrzení lékaře, že uznal obviněného práce neschopným, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v případě posuzovaném judikaturou trestního práva účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Samotné předložení potvrzení o pracovní neschopnosti dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění žalobce, způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která s onemocněním nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ve věci sp. zn. 5Tdo 442/2003, či ve věci sp. zn. 8Tdo 99/2010 či sp. zn. 11Tdo 551/2012-14). Lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku (tj. klid na lůžku musí být přikázán, nikoliv pouze doporučen), nemůže být považována za řádnou omluvu, která opravňuje obviněného nedostavit se ke správnímu řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 14.6.2012, č.j. 6As 25/2013-23). Z uvedené „*neschopenky*“, která ani neobsahovala diagnózu onemocnění žalobce, nevyplývá nepochybně skutečnost, že konkrétní zdravotní stav neumožňoval žalobci v den nařízeného jednání se ho zúčastnit, tj. že by žalobci bylo zakázáno cestování či že by mu byl předepsán klid na lůžku (srov. rozsudek NSS ze dne 14.6.2012, č.j. 6As 25/2013-23 a dále výše zmíněná judikatura Nejvyššího soudu ČR). Avšak i kdyby tato omluva byla považována za řádnou, což být považována nemohla, tak nebyla splněna druhá podmínka pro uznání omluvy, tj. její včasnost. Jak soud již výše uvedl, z konstantní soudní judikatury NSS vyplývá, že sice může být akceptována i omluva pozdější, avšak musí pro to existovat závažný důvod na straně žalobce, např. náhlé onemocnění, hospitalizace, úraz, upoutání na lůžku apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009-66). V tomto případě se však o žádný z uvedených objektivně závažných důvodů nejednalo, když pracovní neschopnost byla vystavena dne 12.8.2014, tedy 2 dny před ústním jednáním, kdy navíc byl pouze doporučen klid na lůžku, tedy nevyplývá, že by žalobce nebyl vůbec schopen pohybu mimo lůžko, a nelze tedy omluvu žalobce, která se dostala do dispozice správního orgánu I. stupně až po ústním jednání (správní orgán ji obdržel až dne 19.8.2014, kdy omluva byla dána k poštovní přepravě dne 15.8.2014) považovat za včasnou, přičemž vzhledem k uvedeným skutečnostem týkajících se charakteru nemoci žalobce nelze považovat za věrohodné jeho tvrzení o tom, že by mu zdravotní stav neumožňoval kontaktovat včas správní orgán I. stupně jinou formou, tj. elektronicky, telegraficky, telefonicky (žalobce by k tomuto tvrzení musel doložit důkazy, např. že bydlí někde na samotě u lesa, kde nedisponuje příslušnou spojovací technikou a zároveň by musel doložit lékařskou zprávu, že charakter onemocnění s uvedením diagnózy mu znemožnil kontaktovat správní orgán včas, i když pracovní neschopnost byla vystavena již 2 dny před ústním jednáním). Tvrzením žalobce o tom, že ve svém bydlišti nedisponoval ani funkčním telefonem či internetovým připojením, považuje soud za zcela nevěrohodné a účelové, když toto tvrzení považoval správně i žalovaný za nepravděpodobné, že by žalobce jako advokát nedisponoval přinejmenším telefonem. Pokud žalobce pak polemizuje s tímto závěrem

žalovaného s dalším vysvětlením v žalobě, tj. že dne 11.8.2014 „*standardně*“ opustil své pracoviště a tam zanechal notebook, nabíječku, a že téhož dne se z důvodu nedostatku energie „*na baterce*“ deaktivoval jeho mobilní telefon, tak pokud by tomu tak bylo, jistě by to žalobce uvedl již i v odvolání, aby takové tvrzení bylo věrohodné, a nejen to jen uvedl, ale doložil nějakým konkrétním důkazem. To však žalobce neučinil a takovéto tvrzení považuje soud za účelové a nevěrohodné, navíc, i kdyby tomu tak bylo, jak již soud uvedl, uvedené podklady předložené žalobcem neosvědčují takový jeho zdravotní stav, který by mu neumožňoval nejen se zavčas omluvit, ale i se samotného jednání účastnit.

Krajský soud proto považoval žalobu za nedůvodnou a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová